

NACHTMOTET

Van Arie Kok verscheen eerder
bij Uitgeverij Mozaïek:

Morie

Arie Kok
Nachtmotet

ROMAN

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

ISBN 978 90 239 9500 5 (boek)

ISBN 978 90 239 7841 1 (e-book)

NUR 301

Boekverzorging Geert de Koning
Omslagbeeld Elly Schuurman / Trevillion Images

© 2015 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer
Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Voor Jolien

Een merel

Er is iets in de zang van een merel
het is voorjaar, je wordt wakker

je ligt te denken in de nacht
het raam staat open – er is iets

waarvan die vogel zingt
en je denkt aan wat je moet opgeven

er is iets in je dat leeg is en het stroomt vol
met het zingen van die merel.

RUTGER KOPLAND

In de week na haar negentigste verjaardag wordt Hannie Haverkort opgeborgen in Villa Bethel. Herman brengt haar weg in zijn auto. 'Moeder, ik word ook een dagje ouder. Ik kan niet voor je zorgen. In de Villa heb je mensen om je heen.'

Dagenlang zit ze voor het raam en telt ze de bezoekers die door de draaideur van de hoofdingang worden opgeslokt. Als de lift aan het einde van de gang zoemt, zet ze de deur van haar kamer op een kier en luistert ze naar de voetstappen in de gang. Voor welke deur stoppen ze?

Op een slaperige voorjaarsochtend heeft de dauw een nevelige deken over de tuin gelegd. Hannie staat dode blaadjes uit de cyclamen te plukken als er een vrachtautootje voor de hoofdingang stopt. 'Van Dooren en Zonen, pianovervoer', is in sierlijke letters op de huif geschreven. Even later wordt een oude piano door twee mannen langs de kier van haar openstaan-

de deur geduwd. Voor de leegstaande kamer naast die van haar houden ze halt. Het is het eerste wat ze van haar nieuwe buurman te zien krijgt.

De oude piano is ook het eerste wat ze die avond van hem hoort. De hele dag hebben verhuizers af en aan gelopen met dozen en kisten. Het waren er zoveel, dat ze zich afvraagt hoe dat allemaal past in zo'n klein kamertje.

De bewoners van de gang hadden de deur van hun kamer opengezet. Af en toe keek er iemand nieuwsgierig bij kamer 2.05 naar binnen.

Eerst dringen er wat aarzelende akkoorden tot haar door. Ze loopt naar het keukenkastje, pakt een limonadeglas, doet haar kamerdeur dicht en draait de knop van het slot een kwartslag. Ze zet het glas tegen de tussenmuur en drukt haar oor er zo hard tegenaan dat het pijn doet. Zou ze er echt beter door kunnen horen? Vroeger werkte het wel. Als ze vroeg naar bed waren gestuurd, konden ze door de kier tussen twee vloerplanken de gesprekken in de woonkamer afluisteren. Het oude mosterdglas hadden ze bij het vuil aan de straat gevonden. Om beurten drukten ze hun oor ertegen. Het waren maar flarden die je kon verstaan. Je lag soms nog minutenlang te bedenken wat er nog meer gezegd kon zijn, en wat het te betekenen had, tot je vanzelf in slaap viel.

Al snel krijgen de akkoorden ritme en herkent ze de klanken. *Claire de Lune* van Debussy. Geen twijfel mogelijk: de lichte melodie, de brede akkoorden. Ze moet nog ergens een grammofoonplaat hebben waar het op staat, met het gele vignet van Deutsche Grammophon. Degelijke kwaliteit, maar wie het speelde wil haar niet meer te binnen schieten. Ze moet Herman eens vragen waar de plaat gebleven is. Waarschijnlijk bij City Box, zoals alles wat ze kwijt is bij City Box ligt. 'Reuze handig voor de spullen waar je nog geen afscheid van kunt nemen.' En dat waren heel wat kubieke meters. De rekening was ernaar, maar ze had de papieren toch maar ondertekend. Had ze een keuze gehad? Ja, minder kolossale meubels aanschaffen, maar die zouden niet de geur hebben van het vierkante huis aan de Sorbonnelaan. Spullen zonder herinnering, zouden het zijn. Bovendien was het niet verstandig, zei Herman. 'Je wordt wat vergeetachtig. Je moet je eigen huis wel kunnen herkennen.' Waar hij niet allemaal aan dacht! Maar voorlopig heeft ze alles nog goed op een rij, haar maken ze niets wijs, al voelt ze zich soms maar een gek oud mens. Gelukkig stond er 'tijdelijke opslag' op de formulieren van City Box. Je kunt ermee stoppen wanneer je wilt.

Herman zal niet naar de plaat gaan zoeken. Wat moet ze er ook mee zonder platenspeler, zal hij zeg-

gen. Bovendien ligt hij onderop, zoals alles bij City Box onderop ligt, als je hem moet geloven. Het kan ook nog wel een paar weken duren voordat hij langskomt, hij is vorige week nog geweest.

De piano zwijgt. Er klinkt nog wat gestommel, dan wordt het stil in de andere kamer. Ze besluit een borreltje in te schenken, bergt het limonadeglas op en opent de koelkast.